

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal wear. The woman is wearing a pink, sleeveless, lace dress and a necklace. The man is wearing a black tuxedo with a white shirt and a black bow tie. They are standing in front of a green, ornate metal fence. The woman is looking at the man, and he is looking at her. They are holding each other.

Jackie Ashendenová
Následky
jedné noci

JACKIE ASHENDENOVÁ

NÁSLEDKY
JEDNÉ NOCI

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

tento měsíc Vám přináším opět dva příběhy, které jsou provázány s osudy postav, s nimiž jste se už seznámila. Ve Sladkém životě je to kniha pojmenovaná Následky jedné noci od Jackie Ashendenové, která bezprostředně navazuje (po pravdě řečeno se dokonce odehrává souběžně) na příběh s názvem Vrátil jsem se!, který vyšel minulý měsíc. V červnu jste se mohla dozvědět více o osudech jedné z dcer domorodého nigerijského krále v povídce Jadesoly Jamesové Líbánky na Seychelách, jejíž mladší sestra je hrdinkou knihy Princezna, kterou potřebuje, kterou si můžete přečíst tento měsíc.

Takovými společnými motivy všech šesti příběhů jsou ale vztahy dětí a rodičů – a prakticky vždy jsou to rodiče, již se v povídkách na svých dětech nějakým způsobem provinili. Další rovinu pak představuje motiv odpovědnosti za někoho. Taková odpovědnost může být sice krásná věc, když je jí ale moc, dokáže hrdinům pěkně svázat křídla. Přesvědčte se o tom ale sama!

S láskou

Váš Harlequin

Jackie Ashendenová

NÁSLEDKY JEDNÉ NOCI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Stolen for My Spanish Scandal

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Jackie Ashenden
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9394-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9395-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9396-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Jenny

Jen jsem ho chtěla ještě naposledy vidět, muže, jehož jsem kdysi milovala.

Muže, jehož jsem teď z hloubi duše nenáviděla.

Constantine Silvera. Můj nevlastní bratr.

Nebyla to právě nejvhodnější příležitost – pohřební hostina po pohřbu jeho otce – ale já se k němu nechtěla dostat moc blízko nebo s ním dokonce mluvit. Jen jsem ho chtěla vidět z bezpečné vzdálenosti.

Rozloučení s Domingem Silverou, kdysi výkonným ředitelem společnosti Silver Inc, jednoho z nejvlivnějších evropských konglomerátů, se konalo v opulentním sídle rodiny v Madridu a já poslala Constantinovi krátký, neosobní mail s kondolencí a slibem, že přijedu.

Ale nebyla jsem tu kvůli Domingovi, na tom mi nezáleželo. Máma si ho vzala, když mi bylo devět, a hned potom mě poslala do internátní školy do Anglie, takže jsem s ním nikdy moc nepřišla do kontaktu. Což bylo dobře, protože to byl dost protivný chlap.

Ne, byla jsem tu vůli jeho synovi. Jen jednou se na něj podívám a pak ho vymažu ze svého života.

Pravděpodobně to nebyl dobrý nápad a moje ubohé srdce si během těch posledních tří měsíců prožilo peklo, ale potřebovala jsem se rozloučit. I když ne osobně, jen sama pro sebe.

Takže teď jsem byla tady a schovávala se za sloupem v sálu plném bílého mramoru. Doufala jsem, že se ztratím v davu důležitých hostů a aspoň na chvilku ho zahlédnu.

Ne že by bylo těžké ho zahlédnout, když se tyčil nad všemi ostatními v místnosti.

Říkali o něm, že je chladný, bezcitný a bezohledný, a v podnikání takový asi takový opravdu byl. Ale se mnou se tak nikdy nechoval. Napřed byl trochu rezervovaný a odtažitý, ale já brzy pochopila, že pod tou ledovou maskou se skrývá laskavý, starostlivý muž.

Alespoň dokud jsem se před čtyřmi roky nepřestěhovala natrvalo do Londýna a on se mnou z nějakého záhadného důvodu přerušil veškerý kontakt.

Až na jedinou příležitost, před třemi měsíci, když jsem o něm zjistila ještě něco – že má v sobě hluboko ukrytý oheň, o němž jsem věděla jen já.

Oheň, který jsem objevila tu noc, kdy jsem ho svedla.

Na jeho zásnubním večítku.

Zalétla jsem pohledem k ženě, stojící vedle něj, vysoké, blondaté a elegantní. Olivia Wintergreenová, výkonná ředitelka Wintergreen Diamonds, staré a velmi úspěšné šperkařské firmy. Měla na sobě přiléhavé černé šaty a její krásný, bledý obličej byl klidný. Byla všechno, co já nebyla.

A také byla jeho snoubenkou.

Říkalo se, že je to jen obchodní dohoda, i když Con sám mi to samozřejmě neřekl. Byla to stará rodinná přítelkyně a on si ji vybral jako manželku a matku svých dětí. Nemiluje ji, alespoň to tvrdily články v bulváru, ale má skvělé geny a pochází z dobré rodiny a jako ředitelka velké firmy se k němu prostě ve všech ohledech hodí.

Zatímco já ne.

Já byla malá a zakulacená a krásná jsem nebyla ani náhodou. A nebyla jsem ředitelka. Pracovala jsem v útulku pro bezdomovce, k velké nechuti své matky, a elegance jsem v sobě neměla ani špetku.

Nehodila jsem se k němu, jak mi jasně řekl té noci, po tom, co se se mnou vyspal na trávě vedle růží venku na zahradě. A nikdy se k němu hodit nebudu.

Při té vzpomínce se mi bolestně sevřelo hrdlo, ale nevěnovala jsem tomu pozornost. Obvykle se snažím být optimistická, dívat se na věci z té lepší stránky, ale po té noci v zahradě to bylo o hodně těžší. A mě už ta bolest unavovala. Vztek byl o moc lepší, takže jsem si vybrala ten. Ne že bych byla našťvaná na Olivii nebo že bych na ni žárlila, to ne. Jak bych mohla žárlit, že si můj osobní bůh chce vzít jinou bohyni?

Ne, byla jsem našťvaná na jediného člověka a ten stál uprostřed sálu, vysoký a arogantní a ledovější než ledovec.

Měl na sobě dokonale ušitý, příšerně drahý černý oblek, který obepínal jeho široká ramena, halil jeho pevný, svalnatý hrudník a zdůrazňoval štíhlý pas a dlouhé nohy. Vypadal jako nějaký dávný římský císař, jako by spíš měl mít na sobě bělostnou tógu s pláštěm v císařské fialové a vavřínový věnec na hlavě.

Jeho obličej jsem znala stejně důvěrně jako svůj a bolest v hrudi ještě zesílila. Prohlížela jsem si ty aristokratické lícní kosti, rovný nos, tvrdá, a přesto smyslná ústa. Inkoustově černé vlasy měl ostráhané hodně nakrátko a oči byly snad ještě černější. Vyzařovala z něj bezcitná aura vrcholového predátora.

Byl úžasný. Tak úžasný.

Lidé se ho báli. Mysleli si, že je stejně bezcitný a bezohledný, jak vypadá, a je dvakrát chladnější. Že nemá žádné city. Ale oni ho neviděli, jak mě opatrně přikrývá dekou, když jsem usnula na židli v jeho kanceláři, nebo jak se starostlivě mračí, když jsem zachránila malá ptáčata a chtěla jsem, aby mi s nimi pomohl, nebo se rozesmál – což bylo velmi vzácné –, když jsem mu vyprávěla nějakou veselou historku.

Byl takový jen se mnou, už od chvíle, kdy jsem ho poprvé potkala, když jsem přijela do jejich sídla a bylo mi devět. A tu noc v zahradě odtažitý rozhodně nebyl,

když mě stáhl do trávy. Nějak se mi podařilo odemknout jeho vášeň a z něj jako by vyšlehly plameny...

Ale na to jsem nechtěla myslet. To by znamenalo, že jsem se z toho nepoučila.

Hodlala jsem si vzít kousek toho ledu, který rozdával ostatním a zmrazit si s ním vlastní srdce, abych už nikdy nebyla tak hloupá a nezamilovala se do muže, jehož nemůžu mít.

Constantinův černý pohled prohledával sál, jako by něco nebo někoho vyhlížel, a já bych se nejradši schovala za ten sloup, aby mě nespatriil. Jenže nějaká část mne, ta odvážnější a tvrdší, mu chtěla ukázat, že mě těmi drsnými slovy té noci nezlomil. Že jsem silnější, než si myslí.

Že ho nenávidím celou duší.

Takže jsem se ani nepohnula, hrdě se narovнала a čekala, až Damoklův meč dopadne.

A to se také stalo.

Jeho oči mě v davu našly, jako by věděl, že tam budu, a já přestala na okamžik dýchat. Ale nezamrzla jsem – nikdy jsem necítila chlad, když se na mě Constantine díval – naopak. Cítila jsem žár, jako by se ve mně rozhořel oheň.

Constantine se ani nepohnul a jeho tvář byla dokonale bez výrazu. Vždy jsem dokázala poznat, co se mu honí v hlavě, ale dnes jsem neměla ani ponětí, na co myslí.

Chvilíčku se na mě díval a já se zachvěla. Žárem. Touhou. Zoufalou touhou.

Pak oči odvrátil, jako bych byla jen bláto, jež si otřel z bot.

V očích mě zaštípalý vzteklé slzy. Byla jsem našťavná na něj i na sebe, že jsem sem vůbec chodila, že jsem si myslela, že dokážu jediný poslední pohled na něj snést, aniž by mi to znovu zlomilo srdce.

Byla jsem pitomá.

Zuřivě jsem zamrkala a otočila se.

Dostala jsem svůj poslední pohled, rozloučila jsem se a je čas jít. Čím dřív se odsud dostanu, tím líp.

Propletla jsem se davem k nejbližšímu východu ze sálu a vyšla ven do relativně tiché haly, vyložené bílým mramorem.

Začínalo mi být trochu špatně od žaludku, protože jsem vynechala večeři a všechny emoce tomu taky moc nepomohly. Měla jsem hlavu plnou vzteku na Constantina a nevšimla jsem si muže v černé uniformě, který se se náhle objevil na konci chodby.

„Slečna Greyová?“ zeptal se zdvořile, když jsem došla k němu.

Poznala jsem ho. Byl to jeden z mužů z Constantiny ochranky. „Ano?“

„Šla byste se mnou, prosím? Pan Silvera vás žádá, abyste na něj počkala v malé pracovně.“

Překvapeně jsem zamrkala. Constantine se mnou chce mluvit? Proč? Co by mi mohl chtít říct, co ještě neřekl té noci v zahradě? Ne že bych od něj tedy chtěla něco slyšet. Ve skutečnosti bylo mluvit s ním to poslední, co bych chtěla.

„Omlouvám se.“ Snažila jsem se být zdvořilá, i když jsem se tak vůbec necítila. „Musím chytit letadlo. Vyřídte prosím panu Silverovi, že –“

„Obávám se, že pan Silvera na tom trvá.“ Muž se na mě omluvně podíval. „Jen dělám, co mi nařídil, slečno.“

Šokovaně jsem se na něj dívala. Constantine na tom *trvá*? Ale... proč? Copak už před třemi měsíci neřekl všechno, co potřeboval? Věci jako „Ne, nemiluju tě. To je opravdu absurdní myšlenka.“ A „To tě poslala tvoje matka?“ A „Jestli si myslíš, že si tě vezmu, tak to se vážně mylíš. Nemáš ani peníze, ani vliv. Nemáš nic z toho, co potřebuji. Vzhled ujde a možná jsi dobrá v posteli, ale sex není základ manželství.“ A „Tohle byla chyba. A už se *nikdy* nebude opakovat.“

Možná ještě na něco zapomněl. Možná ještě s tím trháním mého srdce na kousky neskončil a teď by to rád dokončil.

Nechtěla jsem k tomu poskytnout příležitost, ale

postoj člena ochranky mi dával jasně najevo, že „ne“ není přijatelná odpověď. Což znamenalo, že buď půjdu dobrovolně, nebo mě k tomu přinutí.

No, nechtěla jsi snad, aby věděl, jak moc ho nesnášíš? Tohle je skvělá příležitost.

To byla pravda. Tu noc na jeho zásnubách, když jsem utekla ze zahrady, ubrečená jako hloupá malá holka, a konečně se dostala domů, ležela jsem na posteli, srdce zničené a dovolila vzteku, aby mě naplnil. Myslela jsem na to všechno, co bych mu chtěla říct. Aby ho to zničilo stejně, jako on zničil mě.

Milovala jsem ho tak dlouho – od svých šestnácti – a to, jak mě odstříhl poté, co jsem se přestěhovala do Londýna, opravdu bolelo. A po té vášni v trávě, kde se na mě vrhl jako vyhladovělý zoufalec na jídlo, jsem si myslela, že je konečně, *konečně*, můj a ty poslední čtyři roky mlčení byly jen nějaká odchylka od normálu. Nečekala jsem jeho naprosté odmítnutí. Přišlo to jako blesk z čistého nebe.

Byla jsem naivní. Ani jsem si vlastně neuvědomila, že je to oslava jeho zásnub. Šla jsem tam, protože mi máma řekla, že Constantine pořádá večírek. Chtěl, abych přišla, a moje pozvánka se mi musela v mailové schránce nějak ztratit. Přijela jsem tam pozdě a nevěděla, co je to za večírek. Šla jsem rovnou za ním a našla ho v zahradě, samotného a...

Ano, byla jsem hloupá a to, co se stalo, mnou pořádně otrásl. Byla jsem příliš zničená na to, abych cokoli řekla. Prostě jsem se obrátila a utekla.

Ale teď už to bylo jiné. Uplynuly tři měsíce a já našla sílu ve vzteku, takže proč mu nedat ochutnat jeho vlastní medicínu? Proč neříct všechno, co jsem mu měla říct už tehdy? Možná se ho i zeptat, proč byl ke mně tak dlouho tak odtažitý.

Ne že by si z toho něco dělal, ale já se budu bezpochyby cítit líp.

Ignorovala jsem tedy sevření úzkosti, přikývla a nechala se odvést do malé místnosti na konci chodby.

Jako dítě jsem sem do sídla Silverových jezdila na prázdniny a vždycky jsem se snažila najít si nějaké zapadlé místočko, kde bych si mohla chvílku číst, protože máma mě nikdy nenechala na pokoji.

Většinou to byla Constantinova kancelář, ale někdy jsem chodila i sem. Nebylo to tam až tak hezké, ale líbily se mi ty police plné knih. Ta pohovka před krbem a dvě křesla vedle byly ale tvrdé a nepohodlné. Na podlaze byla jen dlažba, žádný koberec, nikde žádný měkký povrch.

Byla to místnost, kam pošlete své nepřátele, když se náhodou objeví na vašem prahu, ne své přátele.

Byla jsem jen pár kroků od dveří, když jsem slyšela, jak se za mnou zavřely a otočil se klíč v zámku.

A pak zhasla všechna světla.

Na vteřinu jsem tam jen stála, zkamenělá šokem. Zvenku jsem slyšela výkřiky a někdo vyjel a mě sevřel strach. Neměla jsem ani ponětí, co se to děje, a ještě k tomu jsem tam byla zamčená.

Rozbušilo se mi srdce. Obrátila jsem se a zkusila vzít za kliku přesně ve chvíli, kdy za ni vzal i někdo na druhé straně.

A dveře se otevřely.

Zavrávala jsem a o krok ustoupila, a to už se světlo opět rozsvítilo a ozářilo muže, stojícího ve dveřích. Dokonale je svou vysokou postavou s širokými rameny vyplnil.

Constantine.

Jeho chladné černé oči okamžitě našly moje stejně jako předtím v sálu a já v nich na chvíli zablýskla výraz, který jsem nepoznala. Potom vstoupil dovnitř a zavřel za sebou dveře. A já s ním zůstala uzavřená v jedné místnosti.

Srdce se mi rozběhlo ještě rychleji a veškerá moje odvaha se vypařila, jako by nikdy ani nebyla. Žaludek se mi sevřel a kolena jsem náhle měla jako žele. Opravdu ubohé. Žádná uhlazená, chladná krásko jako ta jeho snoubenka.

Žádný div, že tě nechce. Měla jsi poslouchat mámu.

Zavrhl jsem tu myšlenku a pokusila se polknout a znovu najít hlas, ale měla jsem tak vyschlé hrdlo, že to nešlo. Constantine stál před zavřenými dveřmi a zíral na mě. Prohlížel si mě jako nějaký vědec, studující chybu v nějakém jinak dokonale fungujícím experimentu.

„C-co se stalo?“ vypravila jsem ze sebe nakonec. „Proč zhaslo to světlo?“

„Nic, čím by ses musela zatěžovat.“ Měl ledový a hluboký hlas a jeho slova barvil jeho úžasný španělský přízvuk. Postoupil o krok blíž. „Jsem rád, že jsi tady.“

Vážně? Nevypadal tak. Vypadal chladný a nepřístupný, všechny stopy po muži, jehož jsem kdysi znala a milovala, byly pryč.

Zoufale jsem mu chtěla říct to všechno, na co jsem myslela ty tři uplynulé měsíce, roztrhat ho na kousky svým vztekem. Ale jako by se všechna ta slova někam ztratila a jediné, co zbylo, byly slzy, pálicí mě v očích.

Protože dokonce i teď mi chyběl. Přestože mi zlomil srdce, strašně se mi po něm stýskalo.

Vzpamatuj se, ty huso. A neopovažuj se brečet.

Rozhodně jsem se před ním nehodlala ponížít pláčem. To už jsem udělala minule a tentokrát to nepřipustím.

Ale on existoval jeden důvod, proč se mnou tak cloumaly emoce, že? Velmi dobrý důvod.

„Proč jsi rád?“ přiměla jsem se zeptat.

Jeho černá obočí se neznatelně stáhla k sobě. „Takže tys mi to nepřišla říct?“

Žaludek se mi stáhl ještě víc a mně se náhle chtělo zvracet. Opřela jsem se rukou o opěradlo té nepohodlné pohovky. Nemůže to přece vědět. Nemůže. Nikomu jsem to neřekla. Bylo to moje malé tajemství, a tak to také zůstane.

„Říct ti co?“ Snažila jsem se, aby to znělo naprosto nevinně a tvářila jsem se zdvořile.

Shlížel na mě ze své výšky a tvář měl dokonale kamennou. „Že jsi těhotná, pochopitelně.“

Vážně sis myslela, že to můžeš utajit? Před ním?

Myslela. Vážně. Dokonce jsem si našla doktorku hodně daleko od svého bydliště, abych své tajemství neohrozila. Ta by to přece nikomu neřekla, ne? Copak doktoři nemají dodržovat lékařské tajemství?

Projel mnou strach ostrý jako nůž. V kombinaci s hněvem a úzkostí a nedostatkem jídla to bylo neovladatelné.

Pevně jsem sevřela opěradlo pohovky a bojovala s nevolností, ale nešlo to.

Nechtěla jsem před ním zvracet. Už tak jsem se dost ponížila, ne?

Přesto se zdálo, že mé tělo to nepovažuje za argument. A já klopýtla pár kroků dopředu a vyhodila mu celou snídani na ty drahé, ručně šité kožené boty.

DRUHÁ KAPITOLA

Constantine

Když náhle zhasla světla, dovolil jsem si jeden okamžik čistého, intenzivního hněvu. V té tmě mě nikdo nemohl vidět, jak bezhlesně vydechnu svou zuřivost, a tak jsem to udělal.

Ale byl to jen ten jediný okamžik.

Ve chvíli, kdy světla znovu nahodili, jsem už byl zase sám sebou, jak bylo nutné. Dokonale nepřístupný. Odtahitý. Bez jakéhokoli projevu emocí.

Ten hněv ve mně ale zůstal, takže když jsem vešel do té pracovny a moje malá nevlastní sestřička se mi vyzvracela na boty, byl jsem ve velkém pokušení zařvat. Ale nemohl jsem si něco takového dovolit. Už tak jsem měl se sebeovládáním problémy, když byla někde poblíž, takže jsem jen zaťal zuby, až mě rozbolely čelisti.

Věděl jsem, že tady bude – strčte mě do jakékoli temné místnosti a ve chvíli, kdy vkročí dovnitř, ji bezpečně vycítím – a uviděl jsem ji, jak se schovává za sloupem. A ta frustrující nerozhodnost, která mnou zmítala po ty dva dny od chvíle, kdy jsem se dozvěděl, že je těhotná, se změnila v dokonalou jistotu.

Ne tak úplně nečekané objevení mého bratra-dvojčete, který vstal z mrtvých, jen vše potvrdilo.

Už jsem věděl, že Valentin žije. Před třemi měsíci jsem zjistil, že tehdy před patnácti lety nezemřel při té

nehodě, jak si všichni mysleli, ale že je živý a zdravý a vede firmu, kterou vybudoval z podniku s podezřelými kořeny.

Věděl jsem, že se pokusí sebrat mi Silver Inc, velký evropský konglomerát, jež od nuly vybudoval můj dědeček a otec ho ještě rozšířil, protože to byla věc, jakou by Valentin prostě udělal.

Dokonce jsem ho i podezříval, že se mi pokusí sebrat Olivii, mou snoubenku. A samozřejmě – nechal vypnout světla a se svým obvyklým smyslem pro drama ji odvedl.

Čekal jsem ovšem, že to provede na pohřbu, ne na pohřební hostině, a tak byla část mého hněvu namířená i proti mně samotnému.

Teď, když mi unesl snoubenku a já věděl, že jí neublíží – už spolu koneckonců kdysi něco měli –, bylo to... nepřijemné.

Strávil jsem spoustu času vybíráním té správné ženy a ona vyhovovala všem kritériím. Byla inteligentní, silná, uhlazená, krásná. Byla ředitelkou šperkařské společnosti a měla svůj vlastní vliv a moc.

Byla přesně taková, jakou jsem chtěl, a nejlepší na tom bylo, že byla úplně jiná než Jenny Greyová, moje malá nevlastní sestřička. Jediná žena na světě, kterou jsem nemohl mít.

Až na to, že teď se všechno změnilo.

Olivia byla pryč a žena, kterou jsem chránil od doby, kdy byla malá holka – žena, již jsem chránil i teď, ačkoli o tom nevěděla – čeká moje dítě.

Což všechno velmi, velmi usnadnilo.

Ty poslední čtyři roky jsem si od Jenny držel odstup, aby byla v bezpečí, jak před mým otcem, tak přede mnou, ale jedna noc to ukončila. Jediná noc a můj nedostatek sebeovládání. Dva dny poté, co jsem se dozvěděl, že je těhotná, jsem vymýšlel a zase zavrhoval různé plány, které mě zahrnovaly jen okrajově, zatímco zajišťovaly, aby ona a dítě byli v pořádku. Nepřišel jsem na žádný, který by mě uspokojil.